

(Əvvəli ötən saylarımızda)

Abbas arada bir evdə olanda böyük oğlu ilə söhbətləşirdi. Oğlu ona onun üçün darıxdıqlarını deyirdi. İkinci oğlu hələ çox balaca idi, böyük oğlu məktəbə getməliyi. Oğlu həmişə atasından soruşurdu:

- Ata, 15 sentyabr mənim yanımda olarsan? Şənlik keçiririk, sevinirik, gülürük.

- Niyə də olmayım, oğul? Amma bilirsen də, ata tək cə, ailəni müdafiə etmir, bütün xalqı müdafiə edir. İşim çoxdur, vaxt tapsam, gələrəm.

- Hələ söz verə bilməzsən?
- Nə bilim, oğul. Baxım də. İşimiz yüngülləşsə, vaxtımız qalsa, gələrəm oğul.

lim fələk bir qərindən çox olan il ərzində Qasimovlar ailəsinə zülm verməkdən usanmır, bezmirdi...

26 sentyabr günü ailə Abbassız necənci gününü sayırdı, bilmirdi. Ancaq fələk yaman başqa cür sayırdı. Ailə hər şeydən xəbərsiz idi. Abbas isə bir qərənlik ömründə eşitmək istədiyi əmri çoxdan eşitmişdi. Səssiz-sədasız anasına zəng vurdu. Ana həsrətə qapılarkən telefona baxdı ki, zəng vuran Abbasdır. Gözünə həyat işığı gəldi... Ancaq bilməzdi ki, bu işığın ömrü bir gündən az olacaq.

Abbasın adını telefonda görə kimi ana zəngə cavab verdi.

- Salam, ay oğul. Üzünü görək desəm də alınmır, heç olmasa, səsinə eşidək. Necəsən, ay oğul? İşlərin necə gedir?

- Salam, ay ana. Şükür, yaxşıyıq. Səndən bir söz almaq istəyirəm. Xeyir-dua ver, ana.

- Verirəm ey, anan qurban sənə, nə üçün?

- Səbəbini sonradan öyrənəcəksən, anam. Sən xeyir-duanı ver və əskik etmə.

- Xeyir-duam onsuz da hər an səninlə olub, oğul. Bundan heç şübhən olmasın. Sənə bundan sonra da xeyir-dua verirəm. Hər işində uğurun olsun. Müsəlləh olmusan, müzəffər də olasan, oğul.

- Sağ ol, ana. Ya hələlik..., ya da əlvəda...

- Nə dedin, oğul? – Ana elə bil "eşitmədi".

Sonra Abbas zəngi dayandırdı... Bu sözlər Abbasın ailəsi ilə yaratdığı son

Onlar gələcəyə inamla, ümidlə bir-birlərinə baxırdılar. Onların gözlərindən yeni sabahlı, yeni gələcəkli Azərbaycan və onun şanlı əsgərinin gözündən axan nur yağırdı. Abbasın gözü sevincdən nəmlənirdi, ancaq qəmlənirdi. O, atasının vəsiyyətini yerinə yetirmək yolunun ilk addımında idi. Bir qərənli keçən ömründə illərlə "Qarabağ Azərbaycanındır!" demişdi. Bu sözü sözdən əmələ keçirmək bundan sonra onun işi idi! Zəfər Yolunu ilk çəkən o iki ad idi: Xalid Gözəlov və Abbas Qasimov!

- Qardaş, bu şanlı Qələbə yolunu ilk addımlamaq bizə həvalə olundu...

- Mən bu günü illərlə gözləyirdim, Xalid... Ömrümün hər anı bu gün üçün yaşamışam... Elə bil bu gün mən yenidən doğulmuşam... Ya ilk günüm olacaq, ya da son günüm... Əgər son günümüz olsa da... Bilirsen də, şəhidliyə addımlayan bir əsgərin son sözü nə olur?...

- Bilirəm...

Hər ikisi eyni vaxtda bir ağızdan haykırdılar: "Vətən sağ olsun!"

Nəhayət, gecəni səhər edən saatlarda hamı şirin yuxuda ikən onlar qanadlı atları ilə ən qanlı döyüşlərə başlamışdılar. Döyüşə atıldan Abbasi saxlamaq olmurdu. Dayanmaq bilmirdi. Gözünə bir qərənliyə çatan ömrü gəlirdi... Azadlıq Hərəkatında haykırdığı vaxtlar... Atasının başdaşını qucaqladığı vaxtlar... Anasının göz yaşına dözən vaxtlar... O, səma qartal kimi adını duyurmaq istəyirdi. Səmanın qisas alan qartal kimi...

kə, bu düşüncə elə indi həqiqətə çevriləcəkdi?

Çevrildi... Onun olduğu vertolyot düşmənin namərd gülləsinə tuş gəldi. Abbas tez paraşütlə yerə enməyə başladı. Namərdlər bu iki mərdi buraxmadı. Onlar məcburən düşmənin tərəfə enirdilər. Ona görə də paraşütlə enən kimi yenə atəş açmağa başladılar. Abbas və Xalid anlayırdı ki, bu, sondur... Ancaq ona sevinirdilər ki, açdıqları yollarda özləri yeriye bilməsələr də, Azərbaycan əsgərləri yeriyəcəkdi...

- Abbas...

- Xalid... – Onlar gülümsəyərək bir-birlərinə baxırdı.

- Biz qisas ala bildik?.. Hə?

- Aldıq, qardaşım... Düşməne qan uddurduq...

- Bundan sonrası nədir, hə, qardaşım?

- Bundan sonrası əvvəla kəlməyi-şəhadət, sonrası Şəhadət, ondan sonrası da Cənnətdir...

Vətən müharibəsinin başladığı ilk dəqiqələrdə bir Azərbaycan eli bu iki mərdi itirdi... Onlar böyük Zəfər yolunu açdılar. Qisasları birinci dəqiqələrdə də aldı... Abbas Qasimov və Xalid Gözəlov Vətən müharibəsinin qisası alınmış ilk şəhidləri oldular! Bu Qəhrəmanlar Azərbaycan əsgərlərinə mayak kimi yol göstərirdilər, yol açırdılar... Bu yolları görmək nə qədər mümkünsüz idisə, göstərmək o qədər mümkünsüz idi. Ancaq müzəffər Azərbaycan əsgərinin bacarmayacağı bir şey yox idi. Onların açdığı yol 8 Noyabr 2020-ci ildə Şuşaya bayrağı-

Zəfər yolunu açmaq üçün şəhid olan qəhrəman***İlk pilot şəhid, Dövlət Sərhəd Xidmətinin əməkdaşı, mayor Abbas Qasimov***

Ata söz verə bilmirdi. Bu sözləri də güc-bəla ilə demişdi. Oğlunu inandırmağa əziyyət çəkirdi. Fikirləşirdi ki, hərbi işidir, qəfil əmrlər, hərbi əməliyyatlar başlayar, onda oğluna verdiyi sözə yalan çıxar. Abbas bilirdi ki, yaxın günlər ərzində bu dünya belə qalmayacaq, bu işlər belə getməyəcəkdi... Hər atəşkəs pozulandan sonra bir müharibə başlaya bilərdi... Müharibə tez də qurtarmır axı... Abbas bir yandan Allaha dua edirdi ki, qisas günü tez gəlsin, digər tərəfdən isə dua edirdi ki, oğlunun ilk məktəbə gedişində iştirak edə bilsin.

Abbasın ən böyük qorxusu bu idi ki, özü yaşadıklarını övladlarına yaşatsın. İstəyirdi ki, övladları ata həsrəti çəkməsin. Anası deyir ki, Abbas uşaqlarına çox dəyər verirdi. Onlara həmişə istədiklərini alırdı. Mənə də deyirdi ki, mən istəməyərəm, uşaqlarım mənim yaşadığımı yaşasın...

15 sentyabr günü Abbasın işi tərs kimi daha da artırdı. Bu günlərdə Abbas daha çox yaqınlaşdırmışdı ki, müharibə qaçılmazdır. Bir gün bu olacaq. Yaxın günlərdə... olacaq. Abbas oğlunu düşünəndə yanib yaxılırdı, belə ki, nə oğlunun, nə də özünün istədiyi olmuşdu. Fələk ikisini də ayırmışdı... Evə gələ bilməmiş, oğlunu doyuncu görə bilməmişdi...

Həmin günlərdə Abbasi sonuncu dəfə görə ailə, sadəcə, bir hissə qapılmışdı. Elə bilirdilər ki, Abbasın işi çoxdur, işi bitəndə istirahət edəcək, evində olacaq, uşaqlarını sevindirəcək, onların hər birinə vaxt ayıracaq... Za-

əlaqə idi... Abbasi hələ heç kəsin haqqında bir cümlə belə eşitmədiyi gələcək Zəfərli müharibə gözləyirdi...

27 sentyabra keçən gecə və həmin gecənin səhəryaxını düşmənin dayanmaq bilmirdi. Qudurmuş köpək qudurğanlığının son həddində idi. Ona əbədi və əzəli bir dərs vermək lazım idi. Bu dərsi ilk verən Abbas kimi Azərbaycan əsgərləri olmalı idi!

Döyüşə ilk kimin atılacağı məlum idi, iki dost, iki iş yoldaşı, iki qardaş: onlar mayor Abbas Qasimov və baş leytenant Xalid Gözəlov idi!

- Bax belə! Bax belə! Ölümünü istəyirdiniz! Alın gəldi ölümünü! Sizi heç yana buraxa bilmərəm! Qaçmaq üçün dabanınıza belə tüpürə bilməyəcəksiniz! – Abbas illərlə gözlədiyi qisas fürsətini əldən vermirdi.

Hər zərbəsində illər əvvəl erməni cəlladının onun atasını necə itələməsinə yadına salırdı. Hər partlatdığı düşmənin vertolyotunun içindəki erməni onun atasını itələyən, soydaşlarını yurd-yuvasından didərgin salıb evlərini odlayan erməninin nəvəsi, oğlu bilirdi. Ona görə də bacardığı qədər zərbə endirirdi. Üstdə onun düşmənin canına vəlvələ, qorxu salmış vertolyotu, altda onun uçuğu yolla irəliləyən şanlı Azərbaycan ordusu var idi. Onun hər zərbəsindən əvvəl Xalid, sonra isə Azərbaycan əsgərləri güc alırdı. Düşmənin üçün Abbasa zərbə endirmək müşkül məsələyə çevrilmişdi. Düşməne ilk həmlədən həddini bildirən Abbas kimi oğullar idi.

Düşmənlər Abbasın daxilindəki qisasçılıq alovunun bu tezliklə sözlənib onları yandıracağına inana bilmirdilər. Düşməne qan uddururdu Abbas. O, Şəhid qardaşlarının qisasını almadan gedə bilməzdi bu dünyadan. Hər qisas zərbəsi endirdikcə Abbasın ürəyi bir az sakitlik tapırdı. Çünki inanırdı ki, lazımcına qisas alıb və alacaq. Bundan sonra ya Şəhidlik qalırdı, ya da Qazilik... Abbas bunlardan ikisini düşünürdü. Düşünməsi onun zərbəsinə mane olmurdu. Bu düşüncə onun daxilinə yayıldıqca yayılmağa başlayırdı. Bəl-

mızın sancılması ilə əsl Zəfər Yolu oldu... 2 yox, 20 yox, 200 illik yol gələn Zəfər Yolu!..Ruhları Şəhid olduqları andan Şuşaya boylanan bu iki Qəhrəman böyük Vətən, böyük Zəfər müharibəsinin əsl Qəhrəmanlarıdır!

Nur üzülü Şəhidimizin övladı olan qardaşlarıma səslenirəm ki, onlar həmişə başlarını dik tutsunlar. Çünki Sizə Vətən müharibəsinin ilk Qəhrəmanı, ömrünü Azərbaycan kimi yaşayan Abbas Qasimovun ruhu azad olunmuş torpaqlarımızın səmalarından baxır və həmişə də baxacaq...

Abbas Qasimov yaşayır və ölməzdir! Ruhun şad olsun, Zəfərimizin mayaklarından olan Azərbaycan əsgəri, Qəhrəman Qartal!

Sevindik NƏSİBOĞLU

